

GRAEME SIMSION

Het Rosie Effect

deel 1

Vertaald door Linda Broeder

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Sinaasappelsap stond niet gepland voor de vrijdag. Hoewel Rosie en ik het Gestandaardiseerde Maaltijdsysteem hadden afgeschaft – wat de ‘spontaniteit’ bevorderde maar nadelig was voor de tijdsduur van het boodschappen doen, de voedselvoorraad en de mate van verspilling – hadden we afgesproken dat we elke week drie alcoholvrije dagen zouden inlassen. Zonder officiële planning bleek deze doelstelling lastig te behalen, zoals ik al had voorspeld. Uiteindelijk zag Rosie ook de logica in van mijn oplossing.

Vrijdag en zaterdag waren voor de hand liggende dagen voor het consumeren van alcohol. We hoefden beiden niet naar de universiteit in het weekend. We konden uitslapen en daarna wellicht seks hebben.

Seks mocht absoluut niet ingepland worden, in ieder geval niet in expliciet overleg, maar ik was inmiddels bekend met de reeks gebeurtenissen die er meestal aan voorafging: het eten van een bosbessenmuffin van de Blue Sky Bakery, het drinken van een driedubbele espresso van Otha’s Coffee, het uittrekken van mijn overhemd, en mijn imitatie van Gregory

Peck als het personage Atticus Finch in *To Kill a Mockingbird*. Ik had geleerd niet alle vier de onderdelen bij elke gelegenheid in dezelfde volgorde uit te voeren, aangezien mijn intenties dan wel erg duidelijk zouden zijn. Om een element van onvoorspelbaarheid toe te voegen, besloot ik twee keer een munt op te gooien om te bepalen welk onderdeel van de routine ik zou weglaten.

Ik had een fles Elk Cove-pinot gris in de koelkast gezet voor bij de met de hand opgedoken coquilles die ik die ochtend op Chelsea Market had gekocht, maar toen ik onze was had opgehaald uit de wasruimte beneden, stonden er ineens twee glazen sinaasappelsap op tafel. Het sinaasappelsap was niet compatibel met de wijn. Als we dit eerst zouden drinken, zou het onze smaakpapillen ongevoelig maken voor de relatief hoge concentratie natuurlijke suikers die een pinot gris bevatte, leidend tot een zure smaak. Wachten tot na het consumeren van de wijn zou ook onacceptabel zijn. Sinaasappelsap bederft snel. Vandaar dat ontbijtgelegenheden altijd benadrukken dat hun sap ‘versgeperst’ is.

Rosie bevond zich in de slaapkamer, dus het was niet mogelijk dit direct met haar te

bespreken. In ons appartement bestonden er negen mogelijke combinaties van ruimtes waar Rosie en ik ons konden bevinden, waaronder zes combinaties waarbij we ons ieder in verschillende vertrekken bevonden. In ons ideale appartement, zoals we gezamenlijk hadden vastgesteld voorafgaand aan onze komst naar New York, zouden er zesendertig mogelijke combinaties zijn geweest, aangezien dit appartement zou bestaan uit een slaapkamer, twee werkkamers, twee badkamers en een woonkamer met open keuken. Dit ideale appartement zou gesitueerd zijn in Manhattan, vlak bij de 1- of A-lijn voor vervoer naar de medische faculteit van Columbia University, met uitzicht op het water en een balkon of een dakterras met ruimte om te barbecueën.

Aangezien ons inkomen bestond uit één academicussalaris aangevuld met de inkomsten uit twee bijbaantjes als cocktailbereiders maar minus Rosies collegegeld, moesten we enkele concessies doen en voldeed ons appartement aan geen van de vooraf gestelde eisen. We hadden de locatie Williamsburg zwaar laten meewegen omdat onze vrienden Isaac en Judy Esler daar woonden en deze buurt hadden aangeraden. Er was geen logische reden om aan te

nemen dat een (toen) veertigjarige professor in genetica en een dertigjarige geneeskundestudent zich thuis zouden voelen in dezelfde buurt als een vierenvijftigjarige psychiater en een tweeënvijftigjarige pottenbakster die hun woning hadden gekocht voordat de prijzen waren gestegen. De huur was hoog en het appartement had een aantal gebreken die de beheerder niet bereid was te repareren. Momenteel kon de airconditioning niet op tegen de buitentemperatuur van vierendertig graden Celsius, wat binnen de verwachte waarden viel voor eind juni in Brooklyn.

Het lagere aantal kamers en het feit dat ik nu was getrouwd, betekende dat ik moest samenleven met een ander persoon in een beperktere ruimte dan ooit tevoren. Rosies fysieke nabijheid was een zeer positieve uitkomst van het Echtgenote Project, maar tien maanden en tien dagen na onze bruiloft moest ik nog steeds wennen aan het feit dat ik nu deel uitmaakte van een echtpaar. Soms verbleef ik langer in de badkamer dan strikt noodzakelijk was.

Ik verifieerde de datum op mijn telefoon: het was echt vrijdag 21 juni. Dit was een betere uitkomst dan de mogelijkheid dat mijn denkvermogen was aangetast, waardoor ik niet

meer wist welke dag het was. Maar het bevestigde een overtreding van het alcoholprotocol.

Mijn overpeinzingen werden onderbroken doordat Rosie uit de slaapkamer tevoorschijn kwam met alleen een handdoek om. Dit was mijn favoriete outfit, aangenomen dat 'geen outfit' niet telde als een outfit. Ik werd wederom getroffen door haar buitengewone schoonheid en haar onverklaarbare besluit om mij als haar partner te selecteren. Zoals altijd ging die gedachte gepaard met een ongewenste emotie: een intense angst dat ze op een dag zou inzien dat ze een fout had gemaakt.

'Hoe maakt u het vanavond?' vroeg ze.

'Ik ben momenteel bezig met het verzamelen van de ingrediënten. Daarna volgt het snijden.'

Ze lachte, op een toon die erop wees dat ik haar vraag verkeerd had geïnterpreteerd. Haar vraag zou helemaal overbodig zijn geweest als we het Gestandaardiseerde Maaltijdsysteem hadden aangehouden. Ik voorzag Rosie van de informatie die ze naar mijn idee verlangde.

'Duurzame coquilles met een mirepoix van wortel, knolselderie, sjalotjes en paprika, en een dressing van sesamolie. De aanbevolen drank hierbij is pinot gris.'

‘Kan ik nog iets doen?’

“‘We all need to get some sleep tonight. Tomorrow we go to Navarone.’”

De inhoud van het citaat van Gregory Peck was irrelevant. Het effect kwam geheel voort uit de manier waarop het werd gebracht en de bijbehorende impressie van leiderschap en vertrouwen in de bereiding van gesauteerde coquilles.

“‘And what if I can’t sleep, Captain?’” zei Rosie. Ze glimlachte en verdween in de badkamer. Ik begon maar niet over de opbergplaats van de handdoeken. Ik had allang geaccepteerd dat die van haar willekeurig in de badkamer of de slaapkamer werden gelegd en dus in feite twee opbergplaatsen hadden.

Onze voorkeuren wat betreft orde zijn volkomen tegenovergesteld. Toen we van Australië naar New York verhuisden, nam Rosie drie koffers van maximaal formaat mee. De hoeveelheid kleding die ze had ingepakt was onvoorstelbaar. Mijn eigen spullen pasten in twee stuks handbagage. Ik zag de verhuizing als een gelegenheid om mijn levensbehoeften een upgrade te geven, dus ik gaf mijn stereo-installatie en desktopcomputer aan mijn broer Trevor, bracht het bed, het beddengoed

en het keukengerei terug naar ons ouderlijk huis in Shepparton en verkocht mijn fiets.

Rosie daarentegen voegde juist spullen toe aan haar enorme verzameling bezittingen door binnen een paar weken na aankomst allerlei decoratieve objecten aan te schaffen. Het resultaat hiervan was zichtbaar in de chaotische staat van ons appartement: potplanten, overtollige stoelen en een onpraktisch wijnrek.

Het ging niet slechts om de hoeveelheid spullen; de organisatie ervan was ook een probleem. De koelkast stond vol halflege verpakkingen broodbeleg, sauzen en bedorven melkproducten. Rosie had zelfs voorgesteld een tweede koelkast aan te schaffen via mijn vriend Dave. Eén koelkast per persoon! De voordelen van het Gestandaardiseerde Maaltijdsysteem – met een volledig gespecificeerde maaltijd voor elke dag van de week, een standaard boodschappenlijstje en een geoptimaliseerde voorraad – waren nog nooit zo duidelijk geweest.

Er was welgeteld één uitzondering op Rosies ongeorganiseerde aanpak. Die uitzondering was variabel. In de regel betrof dit haar geneeskundestudie, maar momenteel was het haar proefschrift over omgevingsfactoren die invloed hebben op de ontwikkeling van een

bipolaire stoornis op jonge leeftijd. Ze had vrijstellingen gekregen voor het geneeskunde-programma aan Columbia, op voorwaarde dat ze haar proefschrift in de zomervakantie zou afronden. De deadline was al over twee maanden en vijf dagen.

‘Hoe kun je zo georganiseerd zijn in dat ene, maar zo ongeorganiseerd in al het andere?’ had ik Rosie eens gevraagd nadat ze de verkeerde driver voor haar printer had geïnstalleerd.

‘Juist doordat ik me zo op mijn proefschrift concentreer, maak ik me niet druk om de rest. De mensen vragen zich toch ook niet af of Freud de houdbaarheidsdatum van zijn melk wel controleerde?’

‘Er bestonden nog geen houdbaarheidsdata aan het begin van de twintigste eeuw.’

Het was ongelooflijk dat twee mensen die zo verschillend waren toch een succesvol echt-paar vormden.

2

Het Sinaasappelsap Incident vond plaats aan het eind van een toch al ontregelde week. Een andere bewoner van ons appartementen-

complex had mijn beide 'nette' overhemden verpest door zijn wasgoed stiekem bij dat van ons te stoppen. Ik begreep zijn behoefte aan efficiëntie, maar een van zijn kledingstukken had ervoor gezorgd dat ons lichte wasgoed nu permanent paars gevlekt was.

In mijn ogen was dat geen probleem: ik was inmiddels aardig ingeburgerd als gastprofessor aan de medische faculteit van Columbia en hoefde niet langer bezorgd te zijn om het 'maken van een goede eerste indruk'. Verder kon ik me niet voorstellen dat een restaurant me zou weigeren vanwege de kleur van mijn overhemd. Rosies bovenkleding, grotendeels zwart, was niet aangetast. Het probleem bleef beperkt tot haar ondergoed.

Ik betoogde dat ik geen bezwaar had tegen de nieuwe kleur en dat niemand anders haar ontkleed zou zien, behalve wellicht een arts, die toch professioneel genoeg zou moeten zijn om zich niet druk te maken om uiterlijkheden. Maar Rosie had al een poging ondernomen het probleem te bespreken met Jerome, de bewoner die volgens haar de dader was, om herhaling te voorkomen. Dit leek me een verstandige aanpak, maar Jerome had tegen Rosie gezegd dat ze de schijt kon krijgen.